

СЛОВО РЕКТОРА



Юрій Бобало

доктор технічних наук, професор,
ректор Національного університету «Львівська
політехніка», голова Ради ректорів Львівщини

Нещодавно почув доволі песимістичне судження щодо неактуальності живопису як сучасного виду мистецтва. Дехто вдається до радикальніших фраз: мовляв, сьогодні, образотворче мистецтво деградує і втрачає свої позиції у духовно-інтелектуальному світі людини XXI століття.

І справді, живопис у контексті загальнолюдської культури має менше значення, ніж раніше. Причина у тому, що під впливом тотальної інформаційно-технологічної революції з'явилися інші новітні способи художньо-образного самовираження, скажімо, так зване аудіовізуальне мистецтво. Хоча, коли довідуєшся про щораз більші аукціонні ціни на живописні роботи майстрів минулого та й сучасного, які досягають небачених раніше розмірів, що становлять десятки і сотні мільйонів доларів, стверджувати про занепад образотворчого мистецтва не можна.

Живопис для нас – це завжди унікальне духовне діяння, тривалий процес естетичного взаємозбагачення, оте незбагненне рукотворне диво, що проникає у твоє єство, наповнюючи його новим життєвим змістом. Вдивляючись у малюнок художника, надзвичайно тонко відчуваєш, чи живий ти у духовно-інтелектуальному сенсі, чи ні. На мій погляд, за насиченою високою духовністю живопис – це друга релігія. Адже він вчить людину не лише думати, а й духовно діяти.

Сучасний живопис вводить нас у культурний простір відразу, показує світ, у якому ми живемо повсякденно і водночас зовсім інший — художньо переосмислений автором, перетворений на нову духовну цінність, векторно скерований у майбутнє.

Саме в цьому сенсі образотворче мистецтво вкрай потрібне людям і завжди буде потрібне, незважаючи на не надто сприятливі сьогоднішні реалії буття.

У межах феєричного академічного зимового балу, котрий вже традиційно ми проводимо у Львівській політехніці напередодні старого Нового року, відбудеться теж традиційний вернісаж “Політехніка-Арт”. Ця незвичайна мистецька імпреза покликана долучити до прекрасного всіх, хто зберіг у душі іскрини творчості, хто відчуває внутрішнє тепло від співпереживання, естетичної радості й захоплення, почуття нових для себе відкриттів різноманітного навколишнього світу і себе суцього у ньому.

Це неначе еліксир, що творчо надихає наших викладачів і студентів, усіх відвідувачів виставки і шанувальників живопису на весь наступний рік та майбутнє.

Ми збираємо у тісне дружнє академічне коло представників галицької наукової та творчої еліти, державних очільників і громадських діячів, бізнесменів, науковців і викладачів. Одне слово – всіх, хто забажає взя-

ти участь у цій трепетній і яскравій мистецькій імпрезі. Її мета – не лише змістовно й гарно розважити гостей, дати їм змогу поспілкуватися, набратися бадьорості й оптимізму на Новий рік, а й провести благочинну акцію – збір коштів для формування спеціального фонду підтримки обдарованих студентів, студентів-сиріт та студентів з багатодітних родин.

Традиція проведення академічних балів у Львові сягає ще середини XVIII сторіччя. Кілька років тому ми спільно з Асоціацією випускників Львівської політехніки її відновили. І на думку більшості учасників балу, це починання має живий відгук у колі політехніків.

Ми одночасно відновлюємо наше минуле і будуємо своє майбутнє. А отже, в історичному аспекті самоусвідомлюємося як нація європейська, нація, яка нині невтомно торує свій оригінальний шлях у цивілізований інтелектуальний та культурний світ. І альтернативи цьому немає, якщо ми хочемо побачити Україну серед найрозвиненіших світових і європейських потуг.

Зимовий салон «Політехніка-Арт», безперечно, подарує нам незабутні хвилини спілкування з високим мистецтвом, яке створили в різні часи львівські політехніки. До цього їх спонукала дивовижна духовна атмосфера, що панує у стінах найстарішого технічного університету Східної Європи й України, – ота світла аура добра й наукової мислі, котра осяває наш

прекрасний головний корпус.

Оглядаючи виставлені на Зимовому салоні «Політехніка-Арт» твори, мабуть, кожен мимоволі пригадає пророчий поетичний вислів, що належить видатному українцю Максимові Рильському: «У щастя людського два рівних є крила: троянда й виноград – красиве і корисне...». І це справді так. Бо серед представлених авторів вернісажу – багато митців непрофесійних, проте кожен з яких дуже тонко відчуває красу, дивиться на світ небайдуже, як справжній митець – вдумливо, образно, неординарно.

Хотілося б побажати всім нам, щоб ці незабутні хвилини зустрічі з прекрасним залишили у душі кожного заряд невичерпного оптимізму й духовного оновлення, спонукали до пошуку краси та гармонії у світі, що нас оточує.

Краса невіддільна від мистецтва, і я думаю, що саме вона надає йому високого духовного сенсу та обнадійливої перспективи!